

A woman with dark hair styled in a bun is shown from the back, wearing a light pink, strapless, backless gown with a large bow at the waist. She is adjusting the shoulder strap of the dress with her right hand. The background is a bright window with white curtains, creating a soft, ethereal atmosphere.

Mary Baloghová

Splněný sen

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Someone to Cherish, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC,
New York 2021,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.

Translated from the English SOMEONE TO CHERISH.

First published in the United States of America by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2021 by Mary Balogh

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2022

Cover Design © Juraj Šramko 2022

Cover Photo © Lee Avison / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2376-4



KEĎ MAL HARRY WESTCOTT dvadsať rokov, po náhlej smrti otca zdedil titul grófa Riverdala. Spolu s titulom zdedil aj niekoľko statkov vrátane Brambledean Courtu vo Wiltshire a obrovský majetok, ktorý jeho otec nahromadil vďaka rozumným i ľahkovážnym investíciám. Harry sa stal hlavou westcottovskej rodiny, no dostal aj poručníka, ktorý mal riadiť jeho záležitosti, kým nedovrší dvadsaťjeden rokov – Averyho Archera, vojvodu Netherbyho.

Ani jedna z týchto akvizícií mu však nezostala dlho. Súkromné pátranie, ktoré spustila jeho matka, keď chcela nájsť a vyplatiť nemanželskú dcéru, ktorú jej manžel podporoval počas celého ich manželstva, podľa všetkého bez jej vedomia, malo za následok čosi, čo Harry a jej dve dcéry označovali ako veľkú pohromu – vždy o tom hovorili, akoby sa tie dve slová mali písať veľkými písmenami. Pretože Anna Snowová, utajená dcéra, ktorá vtedy mala dvadsaťpäť rokov a učila v bathskom sirotinci, kde vyrástla, nič netušiac o svojom pôvode, napokon nebola nemanželská dcéra. Vyšlo najavo, že nebohý gróf Riverdale sa zosobášil s jej matkou ešte predtým, než sa oženil s Harryho matkou, terajšou grófkou – a keď sa ženil, bol ženatý s druhou manželkou. Opustená prvá manželka zomrela na suchoty krátko po jeho ďalšom sobáši, ale už sa nedalo nič robiť.

Nebohý gróf žil s údajnou grófkou v manželstve dvadsaťtri rokov, no vlastne žili v bigamii a potomstvo z toho manželstva nebolo legitímne. Harry prišiel

o titul, statky aj majetok, prestal byť hlavou rodiny a stratil totožnosť. A takisto jeho sestry, bývalá lady Camille a lady Abigail Westcottové. Jeho matka sa vrátila k svojmu rodnému menu Kingsleyová a utiekla do Dorsetshiru, kde žila so svojím bratom farárom. Camille a Abigail žili u svojej starej matky z matkinej strany v Bathe.

V deň, keď sa Harry dozvedel tú novinu, sa na mol opil, prijal kráľov šiling od seržanta, ktorý ho zverboval, a pripravoval sa vstúpiť do pešieho pluku, ktorý mal odísť na Pyrenejský polostrov bojovať proti veľkej armáde Napoleona Bonaparta. Proti vlastnej vôli ho jeho poručník zachránil pred takým osudom a poslal ho do toho istého pluku – aj destinácie – v hodnosti dôstojníka.

Boli to prinajmenej búrlivé časy.

Teraz už ten rozruch utíchol, lebo „veľká pohroma“ sa udiala pred takmer desiatimi rokmi. Všetci, ktorých postihli tie udalosti, sa pohli ďalej. Väčšine z nich sa darilo. Niektorí sa šťastne usadili a žili celkom inak, než predpokladali. Ale ako môže človek čakať niečo od budúcnosti, veď aj za lepších a pokojnejších čias je budúcnosť veľká neznáma. V skutočnosti bolo priam nepochopiteľné, že ľudským duchom môžu otriast katastrofické udalosti, tie najhoršie, aké mu život môže ponúknuť, a predsa sa ustáli, spamätá – a prekvitá.

Titul prešiel na Alexandra Westcotta, Harryho družostupňového bratanca, no ten bol z toho dosť nešťastný. V priebehu ďalších rokov sa usiloval vrátiť do Brambledean Courtu blahobyť po tom, čo ho celé desaťročia zanedbávali. Pred pár rokmi on a Wren, jeho manželka a grófká, založili novú tradíciu a pozývali na Vianoce celú rodinu. Všetkým sa to páčilo. Tento rok však rodina nebola úplná, lebo jej nelegitímna vetva –

ktorú legitímna vetva odmietala považovať za čosi menej – chýbala. Viola, bývalá grófka, s markízom Dorchesterom, jej súčasným manželom, sa vybrala stráviť sviatky v Bathe s dcérou Camille, jej manželom Joelom Cunninghamom a ich deviatimi deťmi. Áno, počas minulého leta sa počet detí v rodine rozrástol, lebo si adoptovali dievčatká dvojčatá. A išla tam aj Violina druhá dcéra Abigail s manželom Gilom Benningtonom a ich tromi deťmi.

A išiel aj Harry.

Bolo to pochopiteľné, zhodol sa zvyšok rodiny a potlačil sklamanie. Camille a Joel by ťažko zbalili deväť detí, celý sprievod opatrovateliek a kopu batožiny potrebnej na cestu do Wiltshiru, najmä v zime, keď si človek nemôže byť istý počasím a cestami. Westcottovci si aj tak užili Vianoce v Brambledeane, no často spomínali na chýbajúcich členov rodiny a želali si, aby tam boli s nimi.

A rozprávali hlavne o Harrym.

Robili si oňho obavy.

Major Harry Westcott prežil napoleonské vojny len tak-tak. Zopár ráz bol vážne zranený, ale pri bitke o Waterloo sa ocitol ozaj blízko smrti. Po surovom, krvavom dni mu život dva roky visel na vlásku, kým Alexander a Avery nevzali záležitosti do svojich rúk. Priviezli ho zo zotavovne pre britských dôstojníkov v Paríži, kde sa trápil, a vzali ho do Hinsfordského sídla, jeho rodného domova v Hampshire. Odvtedy tam žil a postupne naberal zdravie i sily. Dalo by sa povedať, že všetko sa dobre skončilo.

Ale jeho westcottovskí príbuzní také čosi nehovorili.

Pretože z Harryho, vždy veselého, srdečného, bezstarostného a milovaného chlapca – tak si ho pamätali – sa stal samotár. Takmer nikdy neodchádzal mimo Hins-

fordu. Prekvapilo ich, že tento rok vôbec prišiel do Bathu. Nechodieval stále do Brambledeanu, a keď tam prišiel, väčšinou prichádzal ako posledný a odchádzal ako prvý. Nejavil záujem vrátiť sa do spoločnosti. Nejavil túžbu, že by sa oženil, založil si rodinu a žil šťastne na veky vekov. Jeho rodine to trhalo srdce. Akoby tých desať rokov iba pretrpel.

Najväčšie obavy mala rodina z toho, že Harrymu pribúdali roky, bude mať tridsať. Samozrejme, ešte bol mladý, ako podotýkali starší členovia rodiny, ale aj tak je to významný medzník. Tridsiatka je povážlivý vek pre muža, ktorý je stále slobodný, žije sám a nejaví záujem, že by zmenil jedno či druhé.

Rodina si robila obavy. Zatiaľ čo Harry si nevedomoval mračná na obzore a oslavoval Vianoce s matkou a so sestrami v Bathe, stal sa stredobodom mnohých rozhovorov v Brambledeane. Ako sa dalo čakať, vytvoril sa neformálny rodinný výbor, ktorý si predsavzal *niečo s tým urobiť*. A ako sa dalo čakať, ten výbor tvorili ženy a na ich čele stála Matilda, vikomtka Dirksonová, najstaršia sestra nebohého grófa.

Muži sa do boja nezapojili. Alebo len zachovali pokoj a dúfali, že ich manželky a sestry si to nevšimnú. Avery, vojvoda Netherby, zachovával absolútne ticho, ako zvyčajne počas rodinných porád, a pôsobil znudene. Lord Molenor sa tváril pobavene. Vikomt Dirkson potľapkával manželke ruku, vždy keď naňho pozrela, akoby ho žiadala o radu, a milo sa na ňu usmial. Gróf Lyndale zdvihol obočie, keď zachytil manželkin pohľad, ale odmietol vyjadriť názor, aspoň verejne. Adrian Sawyer, Dirksonov syn, hoci nebol rodený Westcott, pri jednej príležitosti neuvážene poznamenal, že vždy keď videl Harryho Westcotta, čo nebolo často, Harry sa mu zdal veselý a spokojný. Keď

sa naňho Colin, lord Hodges, a Alexander uškrnuli a dámy sa nevyjadrili k jeho mienke, viac sa neozval.

Dámy sa zakrátko jednomyselne zhodli v názore, že treba vyriešiť dve základné otázky. Po prvé, ako oslávia Harryho narodeniny – mal by ich mať v apríli po Veľkej noci –, keď sa v Londýne rozbehne spoločenská sezóna. Po druhé, čo urobia s tým, že je stále slobodný a upadol do letargie. Vlastne jeho život je letargia...

Ale ako podotkla Mildred, lady Molenorová, Matildina najmladšia sestra, najprv musia zistiť, či dokážu Harryho prilákať na sezónu alebo aspoň na jej časť do Londýna. Ak sa im to podarí, mohli by napláňovať veľký večierok. Keď budú vedieť čas a miesto, ľahko by to zorganizovali, bez problémov by presvedčili hostí, aby tam prišli. Hoci Harry bol nemanželský syn, vychovali ho v rodine grófa a dostal primerané vzdelanie. Okrem toho takmer všetci jeho príbuzní zo strany Westcottovcov mali tituly aj vplyv. Navyše Harry bol príťažlivý mladý muž, a keď sa mu chcelo, vedel byť aj príjemný.

„Ale vždy je príjemný, teta Mildred,“ namietla Jessica, grófica Lyndalová. Bola to dcéra Louise, vojvodkyne vdovy Netherbyovej, Mildredinej staršej sestry. „Harry je možno samotár, ale nikdy nebýva morózny ani zle naladený. V skutočnosti je vždy veselý.“

„Samozrejme, ten večierok usporiadame v našom dome,“ ozvala sa Anna, Averyho manželka a vojvodkyňa Netherbyová. „Harry je môj brat – aspoň nevlastný – a Avery bol jeho poručníkom.“

Nikto sa s ňou nehádal.

„Neviem si predstaviť lepšie prostredie ako dom Archerovcov, aby sme dali smotánke jasné vyhlásenie,“ súhlasila Louise, Averyho nevlastná matka a vojvodkyňa vdova Netherbyová. „Prídu všetci. A spoje-

nými silami určite môžeme zostaviť zoznam mladých dám, spomedzi ktorých by si Harry mohol vybrať. V skutočnosti by mal bohatý výber. Možno by sme mali vybrať tri-štyri a dať mu ich do pozornosti.“

„Ale ak nám to má vyjsť, Louise, Harry musí prísť do mesta,“ podotkla Elizabeth, lady Hodgesová, Alexandrova sestra. „A to nie je isté.“

„Ani zďaleka,“ súhlasila Jessica. „Ten veru nepríde, najmä ak zavetrí, že sa má konať narodeninový večierok.“

„Tak sa musíme postarať, aby nemal podozrenie,“ poznamenala Althea Westcottová, Alexandrova a Elizabethina matka. „Ale ako ho prilákame?“

„Obávam sa, že sa nám to nepodarí,“ vzdychla Anna po chvíli ticha. „Mám dojem, že môj sen usporiadať preňho večierok v dome Archerovcov sa napokon rozplynie. Čudovala by som sa, keby niekto poznal tvrdohlavejšieho muža, ako je Harry.“ Anna sa desať rokov márne usilovala presvedčiť nevlastného brata, aby prijal svoj podiel z obrovského majetku, ktorý zdedila ako jediné manželské dieťa nebohého grófa Riverdala. Posledné štyri roky sa ho pokúšala presvedčiť, aby sa stal vlastníkom Hinsfordského sídla, ktoré legálne patrilo jej, no on tam prežil väčšinu života a žil tam aj teraz. Preboha, veď to bol jeho domov.

„Súhlasím s tebou, Anna, hoci by som radšej nesúhlasila,“ poznamenala grófkina vdova Riverdalová, jej stará matka a matriarcha rodiny. „Harry je v tomto smere celkom ako jeho starý otec, no v jeho prípade ide skôr o hrdosť než tvrdohlavosť.“

„To viem, stará mama,“ uistila ju Anna. „Žiaľ, hrdosť a tvrdohlavosť sa prejavujú podobne. Niekedy by som ním najradšej zatriasla.“

„Takže potrebujeme plán B,“ vyhlásila rázne Matil-

da, keď sa zdalo, že výbor upadne do malomyseľnosti, „keby plán A zlyhal. Čo urobíme, ak nepresvedčíme Harryho, aby prišiel do Londýna? Samozrejme, odpoveď je jasná. Zájdeme za ním. Ale bude to treba starostlivo zorganizovať. V skutočnosti musíme pripraviť dva dokonalé plány, lebo keď sa na budúci týždeň vrátíme domov, nebudeme môcť takto sedieť spolu.“

„Viola by sa určite chcela do toho zapojiť,“ vyhlásila Wren, Alexandrova manželka a grófká Riverdalová. „Aj ona si robí obavy o Harryho. Koniec koncov je jeho matka. Predpokladám, že aj Camille a Abigail to trápi. A Viola lepšie pozná pani Sullivanovú než my.“

„To je gazdiná v Hinsfordskom sídle?“ spýtala sa Mildred. „Áno, určite jej musíme prezradiť plán B. Isto nechceme, aby tá chudera dostala zrádnika, keby sme sa zjavili na Harryho prahu hromadne a neohlásení.“

„Ale Harry sa to nesmie dozvedieť,“ podotkla Jessica. „Keby mal podozrenie, čo naňho chystáme, keď by sme prišli, zistili by sme, že sa vybral na výlet na pol roka do Škótskej vysočiny.“

„Chudák Harry,“ zasmiala sa Elizabeth.

„No dobre,“ Matilda si pritiahla papier a atrament, potom vyskúšala konček brka. „Tak najprv plán A. Londýn, veľký večierok v dome Archerovcov.“ Napísala to na papier a s brkom v ruke zdvihla pohľad, aby doplnila detaily.

Harry Westcott sa mal stať, nič netušiac, obeťou láskyplného odhodlania ženských členiek rodiny, ktoré sa rozhodli, že sa postarajú, aby si užil tridsiate narodeniny ako nijaké iné predtým a aby počas tej šťastnej oslavy stretol dosť príťažlivých mladých dám, takže sa neubrání tomu, aby sa do niektorej zaľúbil, požiadal ju o ruku a stanovil dátum svadby. Či už chce alebo nechce, zistí, že bude žiť šťastne na veky vekov.

Harry má jedínú iskierku nádeje, povedal Colin, Elizabethin manžel, skupine mužov, ktorí sa utiahli do biliardovej sály, a to, že ženy z rodu Westcottovcov v skutočnosti nedosahujú ako dohadzovačky najlepšie výsledky.

„Väčšina z nás uzavrela manželstvo podľa vlastného výberu skôr napriek ich snahám než vďaka nim,“ dodal vľúdne.

„Presne tak,“ súhlasil Avery, keď si natieral kriedou konček tága a ostrým okom skúmal gule na biliardovom stole. „Ale naše ženy vedia pôsobiť hrozivo, keď sa chytia šance. Celkovo je rozumnejšie – a určite neškodnejšie – zachovať pokoj a nechať ich, aby plánovali a mysleli si, že majú pod kontrolou celý svet.“

Harry medzičasom trávil Vianoce vo veľkom dome v kopcoch nad Bathom, kde žila jeho sestra Camille s manželom Joelom Cunninghamom a ich veľkou rodinou. Vychutnával si ich spoločnosť a tešil sa aj z prítomnosti zvyšku rodiny z matkinej strany – vrátane pani Kingsleyovej, jeho starej matky z matkinej strany, reverenda Michaela Kingsleyho, matkinho brata, a jeho manželky Mary.

Pravdupovediac, Harry bol rád, že nemusí tráviť Vianoce v Brambledeane s westcottovskou stranou rodiny. Niežeby ju nemal rád, to nie, mal ju rád, no skôr išlo o to, že ho znervózňovali. Prečo si oňho stále robia obavy? Cítili sa previnilo za to, čo spôsobil jeho otec, najmä jeho stará matka a tety, otcove sestry – Matilda, Louise a Mildred. Akoby niesli zodpovednosť za to, aby sa to pre Harryho, jediného syna ich brata, skončilo dobre. Áno, robili si oňho obavy. Vždy mal pocit, že sa musí v ich spoločnosti správať veselo. Ale nemôže žiť šťastne na veky vekov len preto, aby im urobil

radosť. Im akoby nestačilo, že chce žiť spokojne na ve-
ky vekov tak ako doteraz.

No on s tým bol spokojný.

Už štyri roky žil v Hinsforde sám, najprv sa zotavo-
val a naberal silu – išlo to až frustrujúco pomaly – a po-
tom si ticho nažíval ako spokojný vidiecky džentlmen
s veľkým domom a farmami, ako aj so susedmi, s kto-
rými sa stretával. Skutočne tam žil celkom pokojne, ho-
ci niektorí ľudia, hlavne jeho rodina, tomu nemohli
uveriť ani pred jeho tridsiatkou. Ak sa ho v nestráženej
chvíli zmocnil nepokoj, jednoducho si to nevšimol,
kým sa nepokoj nevytratil, lebo si nevedel predstaviť
lepší spôsob života.

Vianoce si užil väčšmi, než čakal, veď pri toľkých
deťoch tam vládol ruch a hluk. Abby a Gil sa vlani
narodilo ďalšie dieťa a Camillina a Joelova rodina sa za
posledné leto tiež rozrástla, adoptovali si dvojčatá, lebo
nikto iný si nechcel vziať naraz dve deti a nebolo by
dobré, aby dvojčatá rozdelili.

Mali iba tri vlastné deti. Ostatných šesť si adopto-
vali, ale to nebolo dôležité – všetky boli rovnako Ca-
milline a Joelove deti.

Mali to byť neuveriteľne chaotické Vianoce. A svojím
spôsobom aj boli, keďže Camille a Joel žili dosť nefor-
málne – deti boli málokedy zavreté v detskej izbe
s opatrovatelkami, pokiaľ práve nejedli, nespali alebo
sa neučili – čo cez sviatky nerobili. Veľmi tomu nepo-
mohlo ani to, že dvojčatám sa tlačili zuby a trochu sa na
to hnevali, čo dávali najavo plačom, ani to, že Abbin
a Gilov Ben sa práve naučil liezť štvornožky a využíval
svoju pohyblivosť tak, že zmizol z dohľadu a spôsobil
hromadnú paniku, kým on so záujmom skúmal oko-
litý svet, najmä tmavé kúty a úzke medzery medzi ná-
bytkom. A dva rodinné psy boli neskrotne vzrušené

príchodom tretieho – Krásky, Gilovej veľkej sučky, a naháňali ju, kamkoľvek sa pohla – keď sa jej nevenovali deti alebo nespali s hlavami na jej chrbte.

Ale boli to pre všetkých vrátane Harryho nečakane príjemné chvíle. Voľný strýko sa stal spoločným majetkom, bez dovolenia po ňom ložili, rozprávali mu, hádali sa kvôli nemu, ležali na ňom a raz ho aj ovrackali. V skutočnosti sa mu to tak páčilo, že zostal aj na Nový rok a potom v polovici januára šiel do Gloucestershiru s Abby a Gilom a zostal u nich mesiac.

Od návratu z Paríža nebol tak dlho mimo Hinsfordu. Sám tomu neveril – čakal, že sa bude nudiť, no zostal tam z vlastného rozhodnutia a vychutnal si každú chvíľku, ehm, možno okrem tých grciok.

Prečo sa na tieto Vianoce cítil tak dobre? Keď sa to pokúšal rozobrať, uvedomil si, že hlavne preto, lebo videl, ako sa jeho matke aj sestrám darí. Samozrejme, nedalo sa vedieť, ako by to bolo dopadlo, keby nastala tá veľká pohroma. Ale Harry si nevedel predstaviť, že by všetci boli bývali takí šťastní ako teraz.

Zvláštna myšlienka! Pohromy prídu niekedy preto, aby vrátili človeka zo zlej cesty na správnu, ktorá mu prinesie najviac šťastia a naplnenia? Keď sa človek obzrie dozadu a vidí celkový obraz, vidí aj to, že niektoré pohromy možno neboli pohromami.

Jeho matka sa vydala za Marcela pred pár rokmi a teraz sa Harrymu zdala mladšia – pamätal si ju ako tichú dámu, ktorá sa správala neotrasiteľne dôstojne a pôsobila chladno. Aj vtedy si uvedomoval, že život s jeho otcom nemohol byť ľahký, pritom netušila, že ich manželstvo nie je legálne. Teraz bola srdečná, bezprostredná, mala nachystaný úsmev pre každého a náručie otvorené pre kopu vnúčeníc – a nikdy nebola ďaleko od Marcela, ktorý netajil, že ju zbožňuje.

Najväčším prekvapením bola preňho Camille. Kedy-
si prísna, dosť nevrlá mladá žena – aspoň taká sa zdala
mladšiemu bratovi –, až moralistická, bezúhonná a kri-
tická, zasnúbená s vikomtom, ktorý bol celkom ako
ona. Šťastie a Camille sa v tých časoch nedalo vysloviť
jedným dychom. Teraz z nej sršala dobrá nálada a elán,
chodila trochu strapatá, no nie neupravená, takmer
vždy mala na boku malé dieťa alebo bábätko, niekedy
držala v náručí aj dve deti a ostatné ju ťahali za sukňu,
aby upútali jej pozornosť, alebo jednoducho boli v jej
blízkosti. Hoci Joel mal rušný život ako portrétista –
a jeho renomé rástlo – okrem toho učil v sirotinci, kde
on a Anna vyrástli a kde sa zoznámil s Camille, aj on
mal zvyčajne na kolenách alebo na operadle na stolič-
ke dieťa, alebo niektoré postávalo pri maliarskom sto-
jane, keď maľoval, a umývalo mu štetce, ktoré nebolo
treba umývať. Ale aj tí dvaja mali mimoriadne blízky
vzťah. Samozrejme, niežeby ich Harry mohol pozor-
rovať v ich súkromných izbách, božeuchovaj! Ale bolo
očividné, že sú spolu šťastní. A kedy Camille tak skrás-
nela, dokonca aj v bratových očiach?

A potom tam bola Abby, tá mala práve debutovať
v spoločnosti, keď vyšlo najavo to hrozné tajomstvo. Už
sa tešila na spoločenskú sezónu v Londýne, na množ-
stvo bállov, večierkov a na to, že stretne celý rad džen-
tlmenov a uzavrie skvelé manželstvo. Namiesto toho
utiekla do Bathu, kde žila u starej matky, bola milá, ti-
chá, pokojná a niekoľko rokov zmierená s osudom, no
keď Gil pomohol priviesť Harryho domov do Anglicka,
nejaký čas zostal v Hinsforde a tam sa stretol s Abbie
a oženil sa s ňou.

Patrílo by sa poznamenať, že to nebol sobáš z lásky.
Gil potreboval manželku, lebo chcel presvedčiť sudcu,
aby prinútil jeho svokrovcov, rodičov nebohej manžel-

ky, ktorí ho považovali za nespôsobilého otca, aby mu zverili dieťa do opatery. Netrvalo dlho a manželstvo sa zmenilo na zväzok z lásky. Teraz žili v skromnom panskom sídle s veľkou idylickou záhradou v rovnako idylickej dedinke. Gil sa venoval hospodárstvu a Abby sa starala o záhradu, navštevovala priateľky, zapájala sa do dedinských záležitostí a vychovávala ich tri deti. Šťastie z nich priam sálalo.

Harry bol hlavou najbližšej rodiny, aj keď nie hlavou Westcottovcov. Po tej veľkej pohrome trpel rovnako kvôli matke a sestrám ako kvôli sebe. Cítil sa bezmocný, nevedel ich ochrániť pred bolesťou a pochmúrnou vidinou budúcnosti. Bože dobrý, veď mal len dvadsať rokov.

A už si o ne nemusí robiť obavy! Život bol ku všetkým trom láskavý.

Zato ony si robili obavy oňho.

Pár dní po Vianociach ho matka odviedla bokom, navrhla mu, aby si s ňou vypil kávu v obývačke pri jej spálni. Marcel bol kdesi dolu, pravdepodobne skúšal niektoré geniálne posunky rukami, ktoré vymyslela sedemnásťročná Winifred, Camillina a Joelova najstaršia dcéra, na dorozumievanie s hluchonýmym Andrewom, ktorý rád všade sledoval starého otca.

Harry vedel, že celá rodina sa trápí kvôli nemu len preto, lebo ho nechápe. Báli sa, že sa z neho stane mních pustovník, hoci taký nebol, a ešte vždy neverili, že sa celkom zotavil z vojnových zranení. Zotavil sa, no stále ho trápili nočné mory a to mu zrejme zostane. Rodina si oňho robila obavy – ide mať už tridsať a dosiaľ neprejavil záujem, že by sa chcel usadiť. Bože dobrý, čo má ešte urobiť, aby sa usadil?

„Tak veľmi ľúbim svoje vnúčence, až mi ide puknúť srdce,“ zdôverila sa mu matka, keď pred neho po-

ložila šálku. „Ale niekedy sa potrebujem utiahnuť do tichej miestnosti a zatvoriť dvere, aby som si zachovala zdravý rozum. Nevieť, ako to Camille a Joel robia. Alebo aj Abigail a Gil. Zrejme preto majú deti len mladí rodičia.“

„Keby sa ma pred desiatimi rokmi niekto spýtal, ako si predstavujem Camin dokonalý život,“ poznamenal, „nikdy by som si ho nepredstavoval takto. Ale vyhovuje jej to, však?“

„Veru áno,“ súhlasila matka. „Aj Abigail. Hrozne som sa trápila, keď sa vydala za Gila a nikomu okrem teba to neprezradila. Neverila som, že by s ním mohla byť šťastná. Niekedy som rada, keď nemám pravdu.“

„Gil je správny chlap,“ odvetil Harry. Gil vyrástol v stoke, ako sa vyjadril, bol bastard dedinskej práčky a vikomta Dirksona, ktorému nedovolila zapájať sa do jeho výchovy a teraz bol spojený s rodinou Westcottovcov, lebo pred pár rokmi sa oženil s Harryho tetou Matildou Westcottovou – ale to je už iný príbeh. Gil stúpil na armádnom rebríčku, kým nepreskočil takmer neprekonateľnú prekážku dôstojníckej hodnosti, ktorú mu kúpil otec po matkinej smrti. Skončil ako podplukovník, o stupeň vyššie ako Harry. „Keď som ich nabádal, aby sa vzali, vedel som, že sa ľúbia, mama, hoci oni to ešte sami nevedeli.“

Odpila si kávy, odložila šálku a hlasno si vzdychla. „A čo ty, Harry?“

Iba spýtavo zdvihol obočie. *A je to tu*, pomyslel si.

„Bolí ma srdce, keď vidím, ako si sa so všetkým uspokojil,“ pokračovala. „Vari už nikdy neuvidím svojho drahého chlapca takého, aký bol kedysi? Som z toho zúfalá. Kedy budeš znova dychtivý, plný života a elánu, kedy si budeš naplno užívať život?“

Veď som bol dychtivý, plný života aj všetko ostatné,

keď som bol celý týždeň obklopený synovcami, nete-
rami a psami, a skutočne sa mi to páčilo, nesilil som sa
do veselosti, pomyslel si.

„Ak hovoríte o časoch pred veľkou pohromou, ma-
ma,“ poznamenal, „tak vám musím pripomenúť, že
vtedy som bol len chlapec, mal som dvadsať rokov. Na-
ozaj chcete, aby som prekypoval energiou a chrлил chvá-
ly a superlatívy v každej vete? Dúfam, že odvtedy som
dospel. Som spokojný s takým životom, akým žijem te-
raz.“

Pokrútila hlavou, očividne ju nepresvedčil. Chvíľu
naňho znepokojujúco uprene hľadela. „Ale chcem ťa
vidieť šťastného, Harry,“ namietla.

Proti vlastnej vôli sa uškrnul, keď spoza zatvorených
dverí prenikol výbuch detského smiechu a štekotu.
„Predpokladám, že s manželkou a so šiestimi deťmi.“

„Nie som si istá, či ich musí byť šesť,“ urobila grima-
su a zasmiala sa. „Ale áno, rada by som ťa videla so že-
nou, ktorá ti prinesie šťastie... ktorá sa postará, aby tvoj
život bol... farbistý. Nekrúť hlavou, Harry, a netvár sa
tak pobavene, akoby ti to bolo jasné. Láska a šťastie
existujú a ja som toho dôkazom. S Marcelom prežívam
svoje najkrajšie sny.“

Pozeral na ňu, úsmev mu znežnel. „Áno, viem, ma-
ma. A neviete si predstaviť, ako sa z toho teším.“

„Harry.“ Predklonila sa a chytila ho za ruku. „Chcem,
aby si bol šťastný s niekým... Ach, s niekým, koho si bu-
deš ctiť a milovať.“

V duchu sa striasol, ale usmievať sa neprestal. „Naj-
vyšší čas zmeniť tému,“ stisol jej ruku, vzal si šálku, do-
pil kávu a vstal. „Ba čo viac, najvyšší čas zdvihnúť
kotvu. Sľúbil som Robbiemu, že dnes predpoludním si
zahráme biliard. Ak sa neukážem, obviní ma zo zbabe-
losti.“ Robbie bol Camillin a Joelov jedenásťročný syn.

„Odpusť mi to, Harry.“ Aj jeho matka vstala a srdečne ho objala. „Ži podľa vlastných predstáv. Je to tvoj život, ako mi vždy pripomína Marcel, keď si o teba robím obavy. Poďme sa tešiť zo zvyšku Vianoc.“

A aj sa tešili.

2

HOCI VIANOCE V BATHE a potom mesiac v Gloucestershire sa Harrymu páčili, bol šťastný, keď sa vo februári vrátil domov a všade naokolo sa ukazovali prvé známky jari, zelenala sa tráva, pučali stromy, na lieskach viseli jahňady a zo zeme vyrážali snežienky, prvosienky a krókusy. Posledný týždeň už túžil po svojom domove, tichu a pokoji.

Ďalší týždeň si užíval samotu, hoci nebol celkom sám. Trávil čas na farme, tešil sa z pohľadu na jahniatka, ktoré šantili na tenkých nôžkach okolo matiek oviec. A chodili k nemu dvaja dobrí priatelia: Lawrence Hill, syn sira Maynarda Hilla, ktorého pozemky susedili s Hinsfordom, a Tom Corning, dedinský učiteľ. S oboma sa priatelil od chlapčenských čias. Lawrence prišiel s pozvaním od matky na večeru. Tom ho pozval na partičku kariet, ktorú zvolala jeho manželka. Harry mal zakrátko pocit, že by odtiaľ nechcel nikdy odísť. Sem patrí, tu je najspokojnejší.

Ibaže...

Dofrasa, nech to parom vezme. Zlostilo ho, že sa vrátil domov akýsi nervózny, a ten pocit nevedel zahnať. Stále myslel na to – hoci so zadosťučinením –, aká šťastná je jeho matka. Aj Camille a Abigail sú šťastné. Všetky tri našli to, čo Harry považoval za požehnanie – lásku a priateľstvo mužov, za ktorých sa vydali. A po

tom pomyslel na seba. Nájde aj on niekoho takého? Jedinú ženu v širom svete určenú preňho?

Ako to povedala mama?

Niekoho, koho si bude ctiť a milovať?

Samozrejme, hľadať môže začať kedykoľvek. Ak nebude hľadať, nemôže čakať, že niekoho nájde, ale váhal. Aká bola šanca, že namiesto toho nájde nešťastie – a zistí to až po svadbe, keď už bude neskoro vycúvať a vrátiť sa k slobode? Každý sa bojí takej pohromy? Toho, že sa ožení s nesprávnou ženou či vydá za nesprávneho muža? Nedokazovalo matkino prvé manželstvo s jeho otcom, ako zle to môže dopadnúť?

Ale ak chce začať hľadať, určite musí odísť z Hinsfordu. Pravda, v okruhu jeho priateľov a známych bolo zopár vhodných dám – napríklad Rosanne a Mirabel Hillové, Lawrenceove sestry, alebo Theresa Raymorová, dcéra miestneho zmierovacieho sudcu. Harrymu sa páčili všetky tri a zdalo sa mu, že aj on sa im páči. Boli to pekné dievčatá a bezpochyby hľadali manželov. Keby o ne Harry prejavil záujem, mohlo by to vyjsť. Mohlo by ich odradiť, že je nemanželský syn? To asi nie. Ale ani k jednej z tých mladých dám neprechovával nežné city a ani ony k nemu. Nedokázal na ne myslieť ako na ženy, ktoré by si ctil a miloval.

Niekedy by bol radšej, aby nepočul tie slová. Ale môže sa uspokojiť s niečím iným?

Takže dvoriť niekomu v okolí Hinsfordu neprichádzalo do úvahy. Pretože viac dám tam nebolo. Ale netúžil odísť z domu. A rozhodne netúžil prísť do Londýna uprostred rozbehnutej spoločenskej sezóny. No kde inde môže hľadať? A kedy?

A veď aj tak sa nechce oženiť, aspoň zatiaľ. Alebo áno?